

LÁBNYOMOK

Galileai férfiak,

*Mit állotok, mért bámultok az égre?
— Így szólt az Elválás Hegyén
Hozzájuk a két Hófehérruhás.
Ők álltak, álltak, és tekintetük
És lelkük is, elárvult béna lelkük,
Beléveszett az alaktalan ég
Szintelenné vált véghetetlenébe,
Amelyről immár eltűnt ama Pont,
Amely a minden volt, és itt maradt
A szürke ég, a szürke föld, a szürke semmi.*

*Hát lehet élni? — kérdezték maguktól,
De nem mondták egymásnak, — Lehet így,
Anélkül, aki elment? ami elment?
És nem mertek egymás szemébe nézni,
Csak néztek, néma szemmel, fölfele,
És arcukon nagy könnyek csordogáltak,*

*És akkor dörrent fülükbe a szó:
Mit állotok? De ők csak álltak, álltak,
A két angyalra néztek, azután
Egymásra néztek. Ingatag fejük
Lassan, lassan csüggedt a föld felé.*

*És akkor meglátták a Lábnymot,
Az Elment kettős lábnymát a kőben.
S elindultak, lassan, nehézkesen,
Egyenkint, szótlantul, lefelé,*

*A Ház felé,
Amely fölött a Nagy Szelek zúgása
Már élesztette a Lángnyelveket;*

*A Ház felé,
Amelyhez immár óvakodva jöttek
Mindenfelől a négy égtáj felől
Az éhes, szomjas, fáradt emberek;*

*A Ház felé,
Amelyre jégesőként harsogott
Zsidóul, görögül és latinul
Atok, szitok, káromkodás, s körülte
Már ácsolták a nagy keresztet.*

*De ők csak mentek, mentek, meghajoltan
És emlékeztek rettentő szavakra.
Mentek.*

*És súlyos lábuk óriás nyoma
A föld testében megmaradt örökre.*

S í k S á n d o r